

*Sfântul Nicolae
Velimirovici,
icoană*

și uimitoarea răbdare a Hristinei, împreună cu minunile pe care le lucra Dumnezeu prin ea, au întors mult popor din Tir la Sfânta Credință.

În timp ce Hristina era torturată bestial, Dion deodată a căzut mort în mijlocul poporului.

Succesorul lui Dion, Iulian, i-a tăiat Hristinei sânii și limba. Mucenița a scuipat limba ei tăiată în figura lui Iulian, care a orbit pe loc.

Mucenița a luat atunci moartea prin sabie, dar ea vie este și acum în împărăția nemuritoare a îngerilor. Sfânta Mare Mucenița Hristina a luat mucenicia cu cinste în veacul al treilea.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)

*Moaștele Sfintei Cristina se află în
Biserica "San Francesco della Vigna"
– Veneția – Italia.*

"Diavolul stăpânește deșertăciunea" - Cuvânt duhovnicesc al Cuviosului Paisie Aghioritul -

– *Părinte, de ce diavolului i se spune "stăpânitorul lumii ?" Chiar este așa?*

– Asta mai lipsea, să stăpânească diavolul lumea. Când Hristos a spus despre diavol "stăpânitorul acestei lumi" (In. 16, 11), a spus nu că este stăpân pe lume, ci că stăpânește deșertăciunea, minciuna. Vai nouă, să lase Dumnezeu pe diavol să stăpânească lumea ! Însă cei ce își au inima lor dăruită celor deșarte, lumești, unii ca aceștia trăiesc sub stăpânirea "stăpânitorului acestui veac" (Efes. 6,12). Adică diavolul stăpânește peste deșertăciune, peste "lume". Ce înseamnă "lume" ? Nu înseamnă podoaba, împodobirea deșartă ? Așadar cine e stăpânit de deșertăciune este sub ocupația diavolului. Inima robită de lumea deșartă păstrează și sufletul atrofiat și mintea întunecată. Atunci, deși se vede cineva că este om, dar în esență este avorton duhovnicesc. Gândul îmi spune că cel mai mare dușman al sufletului nostru, mai mare chiar decât diavolul este duhul lumesc, pentru că ne atrage în chip dulce și în cele din urmă ne amărăște veșnic. În timp ce de vom vedea pe diavolul însuși ne va apuca frica și vom fi nevoiți să scăpăm la Dumnezeu, dobândind astfel raiul. În epoca noastră, multa "lume" - duh lumesc - a intrat în lume și această "lume" o va distruge. Oamenii si-au băgat înlă-

untrul lor "lumea" și au alungat de acolo pe Hristos.

– *Părinte, de ce nu înțelegem cât rău ne face duhul lumesc și suntem atrași de el ?*

– Pentru că duhul lumesc intră încet - încet, precum a intrat ariciul în cuibul iepurelui. La început ariciul a rugat pe iepure să-l lase să-și bage puțin capul în cuibul lui ca să nu-l plouă. Apoi a băgat și un picior, apoi celălalt și în cele din urmă a intrat tot și cu țepii lui l-a scos cu totul pe iepure afară. Așa și cugetarea lumescă ne înșală cu mici cedări și încet - încet ne stăpânește. Răul înaintează puțin câte puțin. Dacă ar veni deodată, nu am fi înșelați. Vezi, dacă vrei să opărești o broască, trebuie să arunci peste ea apa fiartă câte puțin. Dacă o arunci deodată toată, sare și fuge; se salvează. În timp ce dacă verși pe ea puțină apă fiartă, la început o va arunca puțin de pe spate, apoi o va primi. Dacă-i mai arunci încă puțină, iarăși o va arunca puțin și încet-încet se va opări, fără să priceapă. Bre, broasco, după ce ți-a aruncat puțină apă fiartă, scoală-te și fugi ! Nu fuge. Se umflă - se umflă și apoi se opărește. Așa face și diavolul; ne opărește puțin câte puțin și, în cele din urmă, ne trezim opăriți fără să pricepem.

(Cuviosul Paisie Aghioritul, Cu durere și dragoste pentru omul contemporan)